

SOUTĚŠÁ½NĚ• POVĚDKA V.

StáTeda, 30 leden 2008

Tak uÁ¾ nĚjakou dobu pĚemýšlím, co napsat k vaĚTMení a úpravĚ moĚTMských ryb a moĚTMských potvor. Ale nemýšlenky, Á¾e jsem k tomuto tématu ještĚ patĚTMiĚnĚ nedozrála ... No - je to totiÁ¾ ponĚkud sloÁ¾itĚjš protoÁ¾e mĚ ještĚ pĚmed sedmi lety ani nenapadlo, Á¾e bych na nĚco takového nedej boÁ¾e jenom sáhla, nebo to nĚjak v kuchyni rdousila Ěi upravovala k jídlu, natoÁ¾ to jedla...

Nikdy mĚ ani ve snu nenapadlo, Á¾e se seznámím s ĚlovĚkem, co nĚco takového dĚlá. Jsem totiÁ¾ odjakĚiva obrotíÁ¾ák na nová jídla a to tak velký, Á¾e aÁ¾ do doby, neÁ¾ jsem poznala svého druhého manĚela, jsem si v restauracích dala obalované filé, Ěmízek nebo obalovaný sýr. O tom jsem vĚdĚla co to obnáši a neĚekalo mĚ Ěádné pĚekva já totiÁ¾ vĚbec špatĚ snáším. KdyÁ¾ jsem se poprvé na OkoĚmi potkala se svým, teĚ jiÁ¾ druhým manĚel obrovské modré oĚi plné hvĚzdiĚek, byl galantní, zamiloval se prý do mĚ na první pohled, nosil mĚ na rukou a nosil mi rĚĚ a já - aĚ jsem se po rozvodu snaĚila drĚet hesla "hlavnĚ jiÁ¾ nikdy v ĚivotĚ Ěádného chlapa" - jsem za nedlouho do vymĚkla. Jemu by neodolala asi Ěádná Ěena. To jsem ale ještĚ netušila, co pro mĚ bude tento vztah obnášet (mj. první tĚmi mĚsíce jsem chodila na rande se dvĚma slovníkama a on s jedním, neÁ¾ se nám to podaĚTM zkrouhnout na jeden společný). Asi po mĚsíci chození, mi pĚmi louĚení jen tak v letu vrazil do ruky malou prĚhlednou krá s tím, Á¾e aĚ si to dám na pĚt minut do trouby a koupím si Ěerstvou bagetu, Á¾e to bude dĚsná pochoutka. A mazal pryĚ. Jak tak na to koukám, ke své hrĚze zjišĚuji, Á¾e drĚím v ruce prouĚkované naplnĚné šnĚi ulitky, tak s hrĚzou v oĚích Ěvu: "paneboÁ¾e, to jsou ale šneci, tak to tedy ne!!!! Já šneky nikdy nejedla, nejím a jíst nebudu!!!! Ty ses zbláznil!!!" A zaĚalo mi docházet, co budu muset asi pĚekousnout... Šneky pak udĚlal doma sám, pozval mĚ ke krásnĚ prostĚnému stolu s dobrým vínem a po dlouhosáhlým vysvĚtlování, Á¾e je to jako vepĚmové masíško na másle, soli a s petrĚelkou, jsem to do sebe natláĚila. No, dobré to váĚnĚ bylo, ale to jsem si vychutnala aÁ¾ podruhé, kdy jsem ze sebe uÁ¾ trochu sklepla hrĚzu ze zjištĚní, co Á¾e to vlastnĚ jím. Vzpomínám, jak vloni v lehoubách jsem se zase smála já jako blázen: sbírám si tak po dešti mokré hĚmíbky a manĚel lítá po lese jak utrĚenej, v eufórii, oĚi mĚi navrch hlavy a pokĚmikuje: "JeÁ¾kovy voĚi, to jsem v ĚivotĚ nevidĚl, tady je všude mrak nádhernejch velkejch burgundskejch šnekĚ, to u nás není!!!!!" A já se dĚsnĚ Ěehkala: "jo, kdybyste je neĚrali, tak by se taky doĚivali dĚchodového vĚku jako u nás." Dalším setkáním s touto havĚtí byl salát z chobotnice. Jen jsem do toho zašĚourala a uvidĚla pĚisavky a uÁ¾ jsem cítila, jak aÁ¾ to spolknou se mi pĚicucn zevnitĚ na Ěaludek a ... No, tenhle pocit mĚ opustil aÁ¾ kdyÁ¾ manĚel salát pĚbral, sám snĚdl kousky s pĚmi nechal jen ty jakoby masíškový. Jinak musím dodat, Á¾e sĚpie nebo chobotnice pĚipravuje tak, Á¾e vĚbec nejsou gumové je tady zvykem), ale jen se na jazyku rozpadají, v Armorické omĚce na bílém vínĚ, whisky a spoustĚ cibule. KdyĚ pĚijela vĚbec poprvé do BretanĚ (se svými dĚtmi na pozvání manĚelových rodiĚ), tak se na naši poĚest konala velká rodinná veĚe. StĚl se prohýbal pod mísami velkých krevet a langust. JeštĚ kdyÁ¾ jsem usedala ke stolu, tak jsem netušila, co vše to bude obnášet. Všichni si hrábli rukou do mísy, nabrali nĚjakou tu potvoru, utrhli jí hlavu, zaĚali sundávat krunyĚ s noĚkama a já zaĚala mĚnit barvy, jak se mísa pomalu, ale jistĚ ke mnĚ. Nedokázala jsem si v tu chvíli vĚbec pĚedstavit, Á¾e bych na to sáhla, nedej boÁ¾e tomu thala hlavu a loupala to uÁ¾ vĚbec ne, Á¾e bych to posléze pozĚla. Braly mĚ mrákoty a neĚdĚla jsem, jestli omdlím hned nebo aÁ¾ za chvíli NaštĚstí duchpĚtomný manĚel, znalý mých reakcí, tam sáhl za mnĚ a schystal mi to sám. Na talíĚek mi poklád jen masíško. Jak jsem to v sobĚ zlomila a ochutnala, tak jsem se pomalu zaĚala vzpamatovávat. A tak koukám na své dĚti, jak zvrhle dĚlají to co ostatní, ani se nad tím moc nepozastavují! Ach, kde byla v tu chvíli má letitá láskyplná výchova ke zviĚtkĚm, ke všemu Ěivému... PokaĚde kdyÁ¾ jsme v Bretani, tak, protoÁ¾e manĚel je kvalitáĚ a moĚTMských ryb a korýšĚ, kdykoliv se jde nakupovat do mĚsta, musíme nejdĚve na rybí trh (asi je to deformace z povolání, no kaĚdej máme nĚjakou). Byla jsem doslova v šoku, jak tam Ěeny a muĚi berou z hromad, ledové tĚištĚ nebo akvárii, jen tak do ruky, rĚznĚ velké kraby, zkoumají je ze vše stran a co se jim zamlouvalo, to koupili. Bylo mi jasné, Á¾e tohle já dĚlat nikdy nebudu, navíc jsem si udrĚovala znaĚnou vzdálenost od tĚch vystavených potvor; co kdybych se nĚjaké zalíbila a pĚmíbĚhla blíĚ... Naprosto pĚesná si vybavuju, jak jeden veĚer netušim, pokládám nevinou otázku: Co bude k veĚe? A slyším: "Ě½abí stehýnka". "CooÁ¾ee?!?!? To já jíst nikdy nebudu!!!!" a uÁ¾ si pĚedstavuju ty malé zelené Ěabí noĚky na svém talíĚmi, a ještĚ s tĚma ropušpupinkama a bylo vymalováno. "Ty jsi byl chytat Ěáby?!?" "Neblbni", slyším, "mám je mraĚeny, bude to jak malý kuĚecí stehýnka na smetanĚ!" Nu, na slovní spojení "kuĚecí stehýnka na smetanĚ" jsem byla ochotná slyš dokonce i testovat. A - fakt, stálo to skuteĚnĚ za to. Onehdá jsem takhle pĚijela veĚer do BretanĚ (na Veliký manĚelem. Dali jsme veĚeĚmi a šli spát. Ráno jako vĚdy (protoÁ¾e jsem ranní ptĚek), jsem šla udĚlat do postele. Voda se vaĚmi, kafiĚko v hrnku, jen vyndat mlíko z lednice. OtevĚmu jí a sahám po mlíce, najednou koukám, nĚjaké dlouhé Ěerné tyĚky a neÁ¾ jsem staĚila zjistit, co to je, tyĚky se samy zvedly nahoru, já zaĚvala a odlítla. To uÁ¾ slyším dusot po dĚevĚných schodech: "Jééé, já ti zapomnĚl Ěmíct, Á¾e mám v šuplíku langustu, co budu zítra k obĚdu". A tak jsem šla do lednice radĚji zas aÁ¾ po obĚdĚ. Jindy zase na nákupu ke mĚ pĚmíbĚhl, v ruce igelitku s nĚim, Ěmka: "drĚ" a odbĚhl. Igelitka se mlela jak o Ěivot, ve mnĚ by se krve nedoĚezal, zelená, s rukou nataĚenou maximálnĚ od tĚla jak to jen šlo, poslušna slov svého manĚela jsem drĚela a nepustila. Byli v tĚmi rychlí krabi. TĚm doma poslal a popepĚil pupíky, šoupnul je do papiĚáku, podlil trochou vody, zavĚel pokliĚ zapnul plyn. Já jen stála ve dveĚích kuchnĚ, slzy jak hráchy se mi Ěmínuly po tváĚích, vĚdyĚ jsem slyšela, jak škrabou noĚiĚkama na pokliĚku zevnitĚ, kdyÁ¾ teplo zaĚalo silít. Byla jsem vyprovozena z kuchynĚ na zasklenkou dobrého vína, a s dopouĚením, Á¾e mám myslet na nĚco hezkého, obĚd Ěe bude za chvíli. Fakt je, pozdĚji s rĚzými sosíkama a Ěerstvou bagetou, to šlo rovnou do ledvin :-)) Jednoho dne jsme se zase zastavili po ránu na rybím trhu, manĚel u jednoho stánku potkal nĚkoho známého a zapovídal se. Já okukovala hezky naaranĚované stánek s ledovou tĚiští a moĚTMskými produkty. DrĚíc se v patĚmiĚné vzdálenosti od malých krevetek, poskakující na hromadách, a s myšlenkou, aby mi nedej boÁ¾e nĚjaká neskoĚila do kapsiĚky, jsem zpozorovala

na rohu stolu obrovské zvířátko asi 70 cm dlouhé. Byl to humr, obrovský a krásný, jen tak si tam ležel a pítahoval mě. Blíže a blíže. Když už jsem konečně dostala odvahu si na něj sáhnout (v domnění, že je a) mrtvý nebo b) jen na nejednou dlouhatánský tykadla a couvnul si to asi o 10 cm. Vyjekla jsem, nadskočila a nešel se manžela nadál, visela jsem mu na krku. Postupně, za podobných situací a útrap, jsem pítahovala i jiné potvory. Poslední kapkou pro mě byly ústřelky jsem rozchodila až po sedmi letech, konkrétně loni. Někdy jsem nedokázala pítahovat to, že se jedí živě. Až teprve když mu odklopím, nadzvedne; vnitřek, který se viditelně smrskává a žije, už žne mu nohu zakape; citrónem a naklopím si to rovnou do krku. Pocit toho, že se mi je zbytek dne hýbají v břiše, mi nevzalo ani ujištění mého manžela, že zakapání citrónem je okamžitě zabije. Loni na něj už jeden nálev jako na tlačenku s octem a cibulkou a s tímto tlačenkovým pocitem jsem to zdárně rozchodila. Jsem na sebe patřičně hrdá, vážení, nebo že to stálo nemálo sil a sebezapření a vůbec velké změny v mém pítahování k těmto korýšům. Nicméně krmiva jsou to výborné, zdravé a nyní je mám ve značné oblibě. Dnes jsem ji mírně i nakloněná tomu, že kdyby šlo opravdu do tuhého, tak i něco pítahovím sama, ale životně mně (v tomto ohledu) váženě milosrdný a zatím to fakt nebylo nutné... Inka P.S. Jé, tohle jsem je zapomněla vám je musím napsat: Jednou manžel, je když jsme bydleli v Bretani, donesl ráno domu krabici s kraby. Oni si tam stále lezli a šramotili a mě to znervózňovalo, protože jsem s nima zůstala doma sama. Najednou to ustalo a byl klid a mě se docela ulevilo; ovšem jen do chvíle, než jsem zjistila, že mi jde jeden poměrně rychle obyvákem naproti. Najednou mi došlo co se stalo, rychlým skokem jsem se dostala na židli, aby se mi lépe pítahovalo, co udělám a nebyla jsem pítahována v ohrožení. Mrchy lezly v úde; židli jsem si: kamarádka ním rozhodně nebudu, pochyťat je také nemá, nikomu z rodiny také zavolat nemá, dáš by se mi v jejich pítahovali ... a tak jsem na té židli pítahovala lela a pítahovala lela, až se ve mně ozval lovec Pamapalini, slez židli, skočila ke kredenci, vyndala velké kastrolky a nešel se krabíci nadáli, tak jsem každého rychle pítahovala. A s každou rozesetými po bytě jsem v klidu pokračovala, až manžel dorazí domů a nějak to vyřeší. Nevěděl vlastním oírání je a smál se jako blázen, že něco takového je neviděl... UPOZORNĚNÍ - Soutěž trvá do 17. 2. 2008. Písemné texty posílejte na adresu: redakce - zavináč - kudlanka.cz díky, d@niela